

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2023 r.

Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, Wydział V Cywilny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Lidia Mierzyńska

Protokolant: Magdalena Waligóra

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 października 2023 r. w P.

sprawy z powództwa

M. S.

przeciwko

(...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.622,11 zł (siedem tysięcy sześćset dwadzieścia dwa złote jedenaście groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 października 2020 r. do dnia zapłaty,
- kosztami postępowania obciąża pozwanego i na tej zasadzie zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.117 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

sędzia Lidia Mierzyńska

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym dnia 07 lipca 2021 r. powód M. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. kwoty 7.622,11 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 października 2020 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 23 września 2020 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki (...) nr rej. (...), stanowiący własność H. R.. Sprawca kolizji objęty był ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych udzielonym przez pozwanego.

Pozwany uznał swoją odpowiedzialność, przeprowadził postępowanie likwidacyjne, zakwalifikował szkodę jako częściową i wypłacił odszkodowanie za naprawę pojazdu w kwocie 5.667,89 zł.

Powód nabył od poszkodowanego w drodze cesji wierzytelność w stosunku do pozwanego w związku z przedmiotową szkodą, a następnie sporządził własny kosztorys naprawy, z którego wynika, że szkoda w pojeździe wynosi 13.290 zł.

W odpowiedzi na pozew z dnia 15 listopada 2021 r. pozwany C. T..U. S.A. (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany, nie kwestionując co do zasady swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 23 września 2020 r., zaprzeczył, by zgłoszona przez powoda szkoda przekraczała wartość odszkodowania wypłaconego przez ubezpieczyciela.

Pozwany podniósł, że odszkodowanie winno odpowiadać wysokości rzeczywiście poniesionych na ten cel wydatków. Wskazał nadto, że przed przedmiotową kolizją pojazd był już wcześniej naprawiany. Zatem aktualnie naprawa winna zostać dokonana przy użyciu części alternatywnych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 września 2020 r. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki (...) nr rej. (...), stanowiący własność H. R..

Sprawca kolizji był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu (dalej: ubezpieczenie OC) w (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W..

Okoliczności bezsporne, a nadto dowód: oświadczenie sprawcy zdarzenia, potwierdzenie z (...) dokumenty w załączonych aktach likwidacji szkody

W dniu 23 września 2020 r. poszkodowany H. R. zgłosił pozwanemu szkodę, domagając się wypłaty odszkodowania z tytułu ubezpieczenia OC sprawcy kolizji.

Okoliczność bezsporna, a nadto dowód: potwierdzenie przyjęcia zawiadomienia o szkodzie – dokumenty w załączonych aktach likwidacji szkody

Pozwany wszczął postępowanie likwidacyjne i decyzją z dnia 06 października 2020 r., w oparciu o sporządzony kosztorys, przyznał odszkodowanie z tytułu naprawy pojazdu w kwocie 5.667,89 zł.

dowód: decyzja z dnia 06.10.2020 r. wraz z kosztorysem - k. 18-22, dokumenty w załączonych aktach likwidacji szkody,

W dniu 29 października 2020 r. H. R. dokonał na rzecz powoda G. P. cesji wierzytelności przysługującej mu m.in. wobec pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. z tytułu szkody komunikacyjnej z dnia 23 września 2020 r., zarejestrowanej pod numerem (...).

W dniu 29 października 2020 r. G. P. dokonał na rzecz powoda M. S. cesji w/w wierzytelności.

dowód: umowy cesji wierzytelności z dnia 29 października 2020 r. – k. 16-17,

Koszt naprawy uszkodzeń pojazdu marki (...) numer rejestracyjny (...), powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 23 września 2020 r. i przywrócenia go do stanu sprzed wskazanego wypadku, wynosił - przy uwzględnieniu cen oryginalnych części zamiennych z logo producenta pojazdu (O) oraz stawek rbh w nieautoryzowanym warsztacie naprawczym – 16.320,43 zł brutto.

Do modelu w/w pojazdu w dacie likwidacji szkody nie były dostępne alternatywne części zamienne jakości Q, ani jakości PC, PT, PJ, P.

dowód: opinia biegłego P. B. – k. 76-95

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego z dziedziny motoryzacji, wyceny i kosztorysowania napraw pojazdów mechanicznych – P. B. jest przekonująca i w sposób dostateczny wyjaśnia sporne okoliczności rozpoznawanej sprawy. Została wykonana w sposób rzetelny i fachowy, z uwzględnieniem całokształtu materiału dowodowego. Zawarte w niej

wywody pozostają jasne i nie zawierają sprzeczności, a końcowe konkluzje wprost odpowiadają na pytania postawione w tezie dowodowej. Opinia nie była kwestionowana przez strony.

Na miano wiarygodnych zasługiwały złożone do akt dokumenty oraz ich kserokopie świadczące o istnieniu dokumentów źródłowych tej samej treści. Ich autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Odnosnie załączonego do pozwu kosztorysu (k. 23-26), należy zauważyć, iż miał on jedynie walor dokumentu prywatnego, tym samym zgodnie z art. 245 kpc stanowił dowód wyłącznie tego, że osoba, która go sporządziła, prezentuje pogląd przedstawiony w jego treści. Tym samym wartość dowodowa tego dokumentu była ograniczona, i, mając na uwadze stanowisko pozwanego przedstawione w odpowiedzi na pozew, nie mógł on stanowić miarodajnej podstawy dokonywanych w sprawie ustaleń faktycznych w zakresie wysokości szkody poniesionej przez H. R. na skutek zdarzenia z dnia 23 września 2020 r.

Postanowieniem z dnia 10 października 2023 r. Sąd pominął dowód z zeznań świadka H. R.. Okoliczności, na jakie zgodnie z wnioskiem pozwanego miał zostać przeprowadzony wskazany dowód, pozostawały bez znaczenia dla wyniku niniejszego postępowania.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie stanowiskiem powstanie roszczenia z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, a tym samym zakres odszkodowania, nie zależą od tego, czy poszkodowany dokonał restytucji i czy w ogóle ma taki zamiar. Odpowiada ono niezbędnym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy, a naprawa dokonana przed uzyskaniem świadczenia od ubezpieczyciela, jej koszt i faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na sposób ustalania wysokości odszkodowania. Nie ma zatem znaczenia, czy naprawienie szkody następuje na podstawie faktur za naprawę pojazdu czy wyceny kosztów naprawy - zasady naprawienia szkody muszą być identyczne. W konsekwencji spotykane niekiedy w praktyce uzależnienie wypłaty należności od faktycznego dokonania naprawy i udokumentowania jej kosztów nie jest uzasadnione (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 07.12.2018 r., sygn. akt III CZP 51/18, publ. OSNC 2019/9/94 i powołane w uzasadnieniu orzecznictwo). Podkreślenia wymaga, że pokrycie kosztów naprawy pojazdu jest jedynie szkodą następczą, a szkodą bezpośrednią jest uszkodzenie pojazdu i w momencie jej wystąpienia powstaje odpowiedzialność sprawcy i ubezpieczyciela. Dla powstania roszczenia o naprawienie szkody w postaci kosztów naprawy pojazdu nie mają zatem znaczenia późniejsze zdarzenia, między innymi w postaci sprzedaży uszkodzonego lub już naprawionego pojazdu. Okoliczność, że poszkodowany nie czekając na wypłatę odszkodowania, podejmuje decyzję o sprzedaży uszkodzonego samochodu, nie pozbawia go prawa do odszkodowania w wysokości odpowiadającej hipotetycznym kosztom naprawy, skoro rzeczywista naprawa nie stanowi warunku dochodzenia odszkodowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.04.2019 r., sygn. akt II CSK 100/18, publ. www.sn.pl).

Z przedstawionych względów w punkcie 2. postanowienia z dnia 22 kwietnia 2022 r. Sąd oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczności zawnioskowane przez pozwanego w punkcie 4.c.ii. odpowiedzi na pozew (k. 37), dotyczące ustalenia, czy poszkodowany naprawił pojazd i jakie poniósł w związku z tym wydatki.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 822 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia.

Zgodnie z art. 9 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003r. Nr 124 poz. 1152 z późn. zm.) umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną

podmiotu objętego ubezpieczeniem za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikiem z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Odpowiedzialność ubezpieczyciela trwa przez okres wskazany w umowie i kończy się z upływem ostatniego dnia tego okresu, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w ustawie (art. 12 ust.1). Odszkodowanie wypłaca się zaś w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyższej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej w umowie (art.13). Rozdział 2. cytowanej na wstępie ustawy w sposób szczegółowy określa zasady ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Zgodnie z art. 34 ust.1 ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną szkodę, której następstwem jest m.in. uszkodzenie lub zniszczenie mienia. W myśl zaś postanowień art. 36 ust.1 ustawy – odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do umówionej w umowie ubezpieczenia sumy ubezpieczenia.

Odpowiedzialność sprawcy szkody wynikała z przepisów art. 436 § 2 k.c. Na skutek objęcia powyższej szkody obligatoryjnym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej ukonstytuowana została odpowiedzialność ubezpieczyciela.

Do odszkodowania ubezpieczeniowego przy ubezpieczeniu OC znajduje zastosowanie, obowiązująca w prawie zasada pełnego odszkodowania, która odnosi się do szkody wyrządzonej przez ubezpieczonego innej osobie. Zgodnie z art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 361 k.c. odpowiedzialny za wypadek posiadacz zobowiązany jest do rekompensaty poszkodowanemu wszelkiej szkody majątkowej. Odszkodowanie obejmuje wszelkie szkody, a więc poniesione straty i korzyści, jakie poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Powołane przepisy nakazują zatem upatrywać szkody przez pryzmat podstawowych zasad kodeksowych określonych w art. 361 § 2 k.c., a mianowicie jako różnicę między stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie wystąpiło dane zdarzenie. Zgodnie z art. 362 § 2 k.c. naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, nie dopuszczając jednocześnie do powstania nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego.

Na gruncie rozpoznawanej sprawy żadna ze stron nie kwestionowała faktu zaistnienia szkody na skutek wypadku komunikacyjnego z dnia 23 września 2020 r. Pozwany co do zasady uznał swoją odpowiedzialność.

Wobec różnicy między kosztem naprawy pojazdu ustalonym na podstawie kalkulacji sporządzonej przez pozwanego w ramach likwidacji szkody, a kosztem naprawy oszacowanym przez powoda, spór w niniejszej sprawie ogniskował się wokół wysokości należnego odszkodowania.

W tej sytuacji na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c.) wysokości szkody. Kluczowym dowodem zgłoszonym na tą sporną okoliczność była opinia biegłego z dziedziny techniki samochodowej.

W opinii pisemnej biegły sądowy P. B. wskazał, że koszt naprawy pojazdu H. R. przy użyciu nowych, oryginalnych części pochodzących z sieci sprzedaży producenta pojazdu, przy zastosowaniu średniej stawki za prace blacharsko - lakiernicze w warsztatach nieautoryzowanych na terenie aglomeracji (...), wynosił 16.320,43 zł.

Nie było przy tym możliwości przeprowadzenia naprawy przy użyciu alternatywnych części zamiennych jakości Q lub PC, PT, PJ, P z uwagi na brak ich dostępności w okresie likwidacji szkody do modelu pojazdu uszkodzonego podczas zdarzenia z dnia 23 września 2020 r. (por. opinia biegłego P. B.). Tym samym bezprzedmiotowe były powołane w odpowiedzi na pozew argumenty dotyczące zasadności uwzględnienia cen alternatywnych części zamiennych przy szacowaniu kosztów naprawy pojazdu H. R..

Z przedstawionych wyżej względów Sąd, ustalając wysokość należnego odszkodowania, wziął pod uwagę koszt naprawy pojazdu w jedynym możliwym w realiach rozpoznawanej sprawy wariantcie, zakładającym zastosowanie części zamiennych pochodzących z sieci sprzedaży producenta pojazdu i przy zastosowaniu stawek za roboczogodzinę w nieautoryzowanym warsztacie naprawczym.

Sąd nie podzielił przy tym prezentowanego przez stronę pozwaną stanowiska, jakoby warunkiem przyznania powodowi odszkodowania we w/w kwocie, było udokumentowanie przez poszkodowanego, że faktycznie poniósł on koszty naprawy pojazdu w takiej wysokości. Stanowisko Sądu Najwyższego w tym przedmiocie zostało już przedstawione w niniejszym uzasadnieniu w części dotyczącej oceny materiału dowodowego oraz przyczyn oddaleniu wniosków dowodowych strony pozwanej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 07.12.2018 r., sygn. akt III CZP 51/18, publ. OSNC 2019/9/94 i powołane orzecznictwo).

Skoro koszt naprawy pojazdu wynosił 16.320,43 zł, a pozwany wypłacił dotąd odszkodowanie z tego tytułu w kwocie 5.667,89 zł, do zapłaty pozostała kwota 10.652,54 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie powołanych przepisów w punkcie 1. wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda – w granicach zgłoszonego w pozwie żądania (art. 321 § 1 kpc) - kwotę 7.622,11 zł.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., art. 817 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz. 1152 ze zm.) – zwanej dalej: ustawą o ubezpieczeniach obowiązkowych. Zgodnie z powołaną regulacją ubezpieczyciel jest obowiązany wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od daty zawiadomienia o szkodzie.

W przedmiotowej sprawie powód domagał się odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty od dnia 24 października 2020 r. do dnia zapłaty, przy czym z okoliczności sprawy wynika, że szkoda została zgłoszona pozwanemu w dniu 23 września 2020 r., a zatem w dacie 24 października 2020 r. pozwany pozostawał w opóźnieniu z realizacją świadczenia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie 2. wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc. Na zasądzone na rzecz powoda koszty procesu składały się: opłata sądowa od pozwu – 500 zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego – 1.800 zł, zaliczka na biegłego – 800 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

sędzia Lidia Mierzyńska